

[Indenrigs- og boligministeren.]

end jeg har gjort. Men jeg vil gerne have lov at pege på den situation, der forelå for mig. Der forelå en skrivelse fra den pågældende forening, hvori den søgte yderligere henstand for sine ydelser, og en indberetning fra statens tilsynsførende, der sluttede med ønsket om, at en finansiel undersøgelse straks blev foretaget. Jeg skal om et øjeblik komme ind på nogle enkeltheder; her beskæftiger jeg mig med baggrunden for min beslutning og den fremgangsmåde, som blev valgt.

Jeg besluttede altså at benytte lovens § 20 og lade en revision finde sted. Jeg besluttede også, at offentligheden skulle have meddelelse om det. Jeg er den dag i dag overbevist om, at det ville have været forkert ikke at give offentligheden meddelelsen. Jeg tror i det hele taget, at det er den slags ting, som det er umuligt at hemmeligholde; det giver kun anledning til rygter og formodninger. Hvis jeg havde affattet meddelelsen til offentligheden anderledes, end jeg gjorde, kunne højst sandsynligt en del af de ærede medlemmers kritik have været undgået, set fra deres synspunkt. Det bestrider jeg ikke. Jeg affattede den i overensstemmelse med, hvad der stod i den skrivelse, jeg havde modtaget, og i den beretning, jeg havde fået. Men det er forkert af det ærede medlem hr. Ingvard Dahl at påstå, at det ikke var muligt før i min tale i går at få noget dementi fra mig af enhver tanke om, at der skulle være noget kriminelt i sagen, for samme aften, udsendelsen fandt sted, blev jeg på et sent tidspunkt af dagbladet „Politiken“ anmodet om og gav „Politiken“ en udtalelse, der i enhver henseende må kunne være tilfredsstillende for både bestyrelse og direktion. Jeg har også set denne udtalelse gengivet i en lang række andre blade.

Nu siger det ærede medlem hr. Ingvard Dahl, at der kun er vanskeligheder for foreningen for to afdelingers vedkommende. De tal, der foreligger for mig, viser imidlertid, at en række andre afdelinger giver underskud, og jeg tror ikke, jeg har uret, når jeg påstår, at dette underskud ikke kan bringes ud af verden under den nuværende husleje-lov. Hvis jeg har ret i denne påstand, som altså er et resultat af mine overvejelser, er det da klart, at det kun er et spørgsmål om tid, før endnu flere afdelinger er nødstedte. Foreningens fungerende formand, professor Ernst Andersen, udtalte jo allerede forleden dag i en erklæring til offentligheden, at det for nogle afdelingers vedkommende lå sådan, at en husleje-forhøjelse ikke var nødvendig,

for andre således, at en forhøjelse på 5—10 pct. var nødvendig. I dag ved vi, at efter foreningens mening er en forhøjelse på 20 pct. i Brønspark og Kantorparken nødvendig. Derfor mener jeg, at det er forkert, hvis repræsentantskabets formand i Socialt Boligbyggeri slår sig til tåls med, at denne sag kun drejer sig om to afdelinger. Den drejer sig om, at hvis der ikke kommer en ordning på disse forhold — altså lovgivningsmæssig ordning —, vil flere og flere af afdelingerne komme i nød.

Det ærede medlem stillede sin tale op omkring tre spørgsmål. Han talte om, at det for det første drejede sig om boligministeriets kritik af foreningens forhold til vedtægternes § 37, at det derefter drejede sig om spørgsmålet solvens og endelig for det tredje om likviditeten. Lad mig følge det ærede medlem i den måde, han har stillet sin tale op på.

Det ærede medlem siger, at boligministeriet hævder, at den fortolkning af vedtægterne, efter hvilken foreningen har handlet gennem 17 år, er forkert. Han lægger formentlig deri, at når man har kunnet overtræde vedtægterne gennem 17 år og har kunnet underrette ministeriet om det i de årlige indberetninger — det tvivler jeg slet ikke om er tilfældet —, kan man også blive ved at overtræde vedtægterne. Men denne overtrædelse af vedtægterne bliver efter min mening farligere og farligere, jo ringere afdelingernes økonomi bliver, for, såvidt jeg har forstået, betyder denne overtrædelse af vedtægterne, at man gennem lang tid, i hvilken man altså også har haft disponible midler dertil, har tilladt, at de gode afdelinger betalte for de dårlige. Nu er det vel principielt rigtigt, og noget som det høje ting i allerhøjeste grad må koncentrere sig om at fastholde, at der ikke må være nogen sammenblanding i et boligselskab af afdelingernes økonomi. De må holdes adskilte. Jeg tror, det ærede medlem hr. Ingvard Dahl er enig med mig i dette synspunkt. Jeg tror i det hele taget, at ethvert medlem i denne sal er enig med mig heri. Men man har altså gennem en lang årrække kunnet tolerere, at dette ikke er efterlevet til punkt og prikke i dette selskab — måske også i andre —, fordi man har kunnet klare sig, man har været solidt kørende. Men jo længere huslejestoppet fjerner den faktiske pris på lejlighederne fra den pris, man må beregne sig, fra den pris, der må opkræves, des mere farligt bliver det at lade de gode afdelinger over hovedforeningen få et tilgodehavende i de dårlige. Jeg ved, at repræsentantskabets formand i denne boligforening, det ærede